

lige Midler at finde, om dette ikke skulde være sket. Og nu er det det Mærkeligste ved det Hele, at efterat disse Forhør have været afholdte og ere sluttede, uden at der er kommet Noget frem, saa mener Regjeringen, at denne Sag dermed passende kan være sluttet. Havde det dog ikke været Regjeringens Pligt at meddele, at den paagjældende Mand var uskyldig? Regjeringen er Skyld i, at det officielt er blevet meddelt, at der er blevet indledet Undersøgelse mod denne Mand, at man har prøvet paa, gennem Forhør at konstatere den nederdrægtige Sigtelse i det paagjældende Blad, men da det siden viser sig, at han Ingenting har gjort, tier Regjeringen rolig stille. Jeg mener, at det havde været Regjeringens Pligt baade at desavouere sit eget Organ og give denne Mand den Opreisning, han har fuldt Krav paa, ved at meddele, at han er uskyldig. Jeg har med det Samme villet fremhæve dette, fordi den høitærede Justitsminister talte Noget om Invektiver, der vare brugte, — og derved sigtede han ogsaa til mig og et andet æret Medlem — mod formentlig politiske Modstandere. Jeg veed ikke, hvilke Ord han der sigtede til, men jeg vil blot sige, at et Blad, der træder op paa en saadan Maade, har jeg betegnet som et usjelt Blad eller et Reptilblad, — jeg erindrer ikke hvilket. Saameget er vist, at vi skulde os selv, at naar Regjeringen ikke finder, at den skylder sig selv det, at betegne vor Foragt for den Presse, der bærer sig ad paa en saadan Maade, som dette Blad har gjort. Thi det er en foragtelig Handling, dette Blad har begaaet. Det havde været Regjeringens Sag selv at fri sig for saadant Paahæng, men naar den ikke gjør det, maa den i ethvert Tilfælde finde det godt og rigtigt, at vi stemple dette Blad, selv om det hører til Regjeringens private Venner, saaledes som det fortjener. Og jeg vil i det Hele taget sige, at jeg ikke i fjerneste Maade fortryder de Udtryk, jeg har brugt, hverken om dette Blad eller om de Personer, som jeg har stemplet paa en noget skarp Maade. Det er nemlig ikke saaledes, som det ærede Medlem fra Thisted (Saad) sagde, at jeg havde kaldt mine politiske Modstandere for Krappyl eller noget Saadant, det er ikke rigtigt, og naar den ærede Minister slog ind paa de samme Anthydninger, saa gjælder det Samme ogsaa ham. Det er ikke rigtigt, hvad han der sagde, og den høitærede Minister havde endnu mere Grund til at være varsom, end det ærede Medlem fra Thisted, thi det ærede Medlem for Thisted havde ikke Rigsdagstidenden, men den høitærede Minister havde den liggende fra sig. Jeg har ikke sagt, at mine politiske Modstandere vare Krappyl, det er min Over-

bevisning, at de ikke ere det, men jeg har den Overbevisning, at der her til Lands findes en hel Del politisk Krappyl, og jeg vil tillade mig at sige, at det er en Ting, som ethvert Regjeringsparti er udsat for at lide under. Det kan ikke være anderledes, thi det følger med Magten, at man faaer et saadant Paahæng med, og navnlig naar den Politik, man følger, ikke er saa aldeles lovoverensstemmende, er Krappylet naturligvis talrigere; det følger af sig selv, fordi det mere er en Magtpolitik end en Retspolitik. Det er Noget, man ikke undgaer. Jeg beklager i høi Grad mine politiske Modstandere, fordi de have dette Paahæng, og ganske særlig Regjeringen, fordi den baade i Pressen og Befolkningen har saadanne Elementer, som for den selv maa være i høieste Grad generende, naar man seer hen til deres Sprog og deres Handlinger, men det forekommer mig nok, at den høie Regjering havde den Pligt, eller, hvis den ikke selv vilde, da at formaa dens Venner til at holde deres Krappyl under Sagen; men det gjør den ikke. I Stedet derved har den høie Regjering endog set igjennem Fingre i en altsfor høi Grad med den Maade, hvorpaa dette Krappyl — jeg bruger med Willie dette Udtryk og slaar det fast i det parlamentariske Sprog, som den mest passende Titel for denne Del af Samfundet — har boltret sig paa Tryk og nu blandt Andet ogsaa har viist sig lige overfor Landsthingsmand Dam. Det er aldeles urigtigt, naar det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) har sagt, at Landsthingsmand Dam ikke var bleven overfalden; Dam erklærer selv, at han ikke blev slaaet til Jorden, idet han nemlig slog nogle Slag over Krappylets Hænder, men at der var nogle, der baade trak ham i Trækket og gjorde alt muligt for at slaa ham til Jorden, og at det kun var ved Andres Hjælp og tilsidst ved Politiets Bestyttelse og endelig ogsaa ved egne Kræfter, at han undgik det; men det er ikke noget Bevis for, at det ikke har været et Overfald. Det forekommer mig altsaa, at det er en Forpligtelse for de Herrer at holde den Del af Samfundet nede; det have de ikke gjort; de have tværtimod gjort det Modsatte; de have viist en altsfor høi Grad af Lemfældighed og set igjennem Fingre med den Del af Samfundet. Jeg veed ikke, hvorledes de ville stille sig i Fremtiden; men jeg vil sige saa meget, at dette af den Del af deres Tilhængere ikke mere vil blive taalt af os. Der var ganske vist en Tid — det veed jeg meget godt — hvor Regjeringspartiet, Flertalspartiet her i Landet, det daværende Høire, mente, at det paa Tryk og paa anden Maade kunde sige om deres politiske Modstandere,